

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem JUDr. Zdeňkem Pivoňkou v právní věci **žalobkyně: H. Š.**, bytem D., *zastoupena JUDr. Ing. Miroslavem Silovským, advokátem, se sídlem Plzeň, Karlova 5*, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí M. ú. R ze dne 18.7.2008 se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 10.568 Kč, k rukám JUDr. Ing. Miroslava Silovského, zástupce žalobkyně, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se žalobou ze dne 31.10.2008 domáhala zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí M. ú. R., rovněž výše označené, kterým byla žalobkyně uznána vinnou přestupky podle § 22 odst. 1 písm. d) a § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, porušením § 5 odst. 1 písm. f) a § 6 odst. 9 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (zákon o silničním provozu), za což jí byla uložena pokuta ve výši 25.000,-Kč a zákaz řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců.

Žalobkyně v žalobě tvrdila, že skutkový stav je v rozporu se spisy a nemá v nich oporu a že procesním způsobem byla zkrácena na svých právech. Žalovaný podle jejího názoru povrchně zhodnotil odvolací důvody, kdy nezjistil skutečný stav věci, neseznámil se s obsahem spisového materiálu a zjištěné důkazy zhodnotil neobjektivně. Žalobkyně poukázala na vyjádření ze dne 26.6.2008, podle něhož s odběrem krve souhlasila a chtěla se podrobit lékařskému vyšetření, ale zasahující policisté jí znemožnili vyrozumět své děti, které chtěla telefonicky informovat. Toto vyrozumění jí policisté nedovolili s tím, že s nimi musí jet okamžitě, a do oznámení o přestupku následně uvedli, že se odmítla podrobit lékařskému

vyšetření. Žalovaný podle názoru žalobkyně nesprávně vyložil toto vyjádření tak, že žalobkyně odjela po výzvě policistů ke svým dětem a byla pryč 10 až 15 minut. Žalobkyně tvrdila, že neodjela z místa kontroly, ani toto nepožadovala, pouze chtěla své děti informovat telefonicky. Nesprávným vyložením vyjádření žalobkyně měl žalovaný porušit § 3 zákona č.500/2004 Sb., správního řádu. Žalobkyně dále namítala, že v odvolání navrhla provedení důkazu, odvolací správní orgán je však odmítl s tím, že provedené důkazy nepovažuje za účelné, jelikož by neobjasnily žádné další skutečnosti, které by již nebyly známy. Toto jednání je podle žalobkyně v rozporu s § 50 odst. 3 správního řádu. Žalovaný se také dostatečně nevypořádal s tím, že záznam o výsledku dechové zkoušky nebyl přímo na místě policisty předložen, údajně z důvodu nefunkční elektrické zásuvky ve služebním voze policie. Žalobkyně dále poukázala i na rozdíl v hodině prováděného měření podle přístroje „Dräger“ ve 22.09 hod a podle oznámení o přestupku ve 23.05 hod. Rozdíl je podle žalobkyně velice zásadní, neboť v době mezi konáním dechové zkoušky a vytištěním protokolu mohlo dojít k jakékoliv manipulaci, při vytištění protokolu totiž nebyla žalobkyně přítomna a hodnoty uvedené v protokolu nemohla ověřit. Do předloženého oznámení o přestupku pouze uvedla, že se dobrovolně podrobila dechové zkoušce, ale toto oznámení nepodepsala, protože zjistila, že předložený předtištěný formulář neobsahoval náležitosti dokládající její totožnost a výsledek dechové zkoušky. Žalobkyně se domnívala, že výsledné hodnoty dechové zkoušky a další náležitosti předtištěného formuláře byly vyplněny dodatečně bez její účasti. Jelikož žalovaný tyto námitky označil za účelové, porušil tím podle názoru žalobkyně základní zásady činnosti správních orgánů, a rozhodnutí je v rozporu s § 2, § 3 a § 7 správního řádu, s čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Doručením žaloby Krajskému soudu v Plzni (dále jen soud), k čemuž došlo dne 4.11.2008, bylo zahájeno řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního (§ 65 a násl.) zákona č.150/2002 Sb., soudní řád správní (dále pouze s.ř.s.), ve kterém je upraveno řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu.

Věc byla u soudu vedena pod sp. zn. 17Ca 67/2008.

Usnesením soudu ze dne 14.1.2009, č.j. 17Ca 67/2008-32 nebyl žalobě přiznán odkladný účinek.

Dne 26.5.2009 vydal soud bez nařízení jednání rozsudek č.j. 17Ca 67/2008-46, kterým zrušil jak rozhodnutí žalovaného ze dne 19.9.2008, tak i rozhodnutí M. ú. R. ze dne 18.7.2008 a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému..

Žalovaný ve vyjádření ze dne 11.2.2009 navrhl zamítnutí žaloby s tím, že z provedených důkazů jednoznačně vyplývá, že se žalobkyně odmítla bez dalšího podrobit lékařskému vyšetření, přitom nelze oponovat souhlasem žalobkyně s vyšetřením podmíněným možností kontaktovat děti. Žalobkyně byla povinna se podrobit lékařskému vyšetření a toto lékařské vyšetření odmítla, jelikož nebyly splněny podmínky, tj. vyrozumění dětí. Nelze tedy podle žalovaného tvrdit, že žalobkyně souhlasila s lékařským vyšetřením, když si kladla podmínky, za nichž by byla ochotna se lékařské prohlídce podrobit. I kdyby měla žalobkyně v úmyslu své děti kontaktovat telefonicky, stále byla povinna se na výzvu policistů podrobit lékařskému vyšetření, přičemž nebyl zákonný důvod, aby policisté čekali, než žalobkyně vyřídí telefonický hovor s dětmi. Podle žalovaného si mohla vyřídít telefonický hovor při převozu policisty k lékařskému vyšetření, a i v případě, že by jí policisté zabránili uskutečnit telefonický hovor, tento postup by neměl zřejmě za následek zrušení rozhodnutí pro vady řízení, neboť není liberačním důvodem neumožnění kontaktu se svými dětmi, nejednalo se o

bezodkladnou záležitost, na níž je vyšší zájem společnosti. Podle žalovaného je povinností řidiče i povinnost podrobit se na výzvu policisty dechové zkoušce a v případě pozitivní orientační dechové zkoušky se podrobit následně lékařskému vyšetření. Žalobkyně byla povinna uposlechnout výzvy dle §9 odst. 3 zákona č. 83/1991 Sb., o Policii. To znamená, byla povinna uposlechnout a podrobit se výzvě k odjezdu k lékařskému vyšetření ihned, neboť jí v tom „nebránili“ žádné skutečnosti, na kterých by byl vyšší zájem společnosti. Žalovanému nebylo zřejmé, na základě jaké úvahy si měl nesprávně vyložit skutečnost, že žalobkyně odjela po výzvě policistů ke svým dětem, když ani z rozhodnutí toto podle žalovaného nevyplývá. Žalovanému je naopak po celou dobu správního řízení zřejmé, že žalobkyně neodjela ke svým dětem, a poté že by se vrátila k provedení lékařského vyšetření. Žalovaný tvrdil, že se řádně vypořádal se všemi námitkami uvedenými v odvolání, že byl zjištěn skutečný stav věci, po prozkoumání spisové materie a po zhodnocení všech důkazů samostatně i ve vzájemné souvislosti neměl žalovaný jakoukoliv pochybnost o skutkovém stavu. Žalovaný neprovedl navržené důkazy, jelikož měl zato, že podklady od Policie ČR a výpověď žalobkyně jsou dostačující ke zjištění skutkového stavu, jelikož bylo jednoznačně prokázáno, že se žalobkyně odmítla podrobit dechové zkoušce a nepředložila řidičský průkaz. Žalobkyně podle žalovaného neměla právní nárok se vyjadřovat k úředním záznamům policistů, neboť v době řízení před policisty není zahájeno správní řízení, toto právo má až ve správním řízení řádně zahájeném oznámením. Jelikož se nevyjádřila k podkladům před vydáním rozhodnutí, tudíž podle žalovaného podle § 82 odst. 4 správního řádu se k námitce nevyslechnutí svědků nepřihlédlo, neboť by tyto výsledky nebyly účelné, jelikož by „neobjasnily“ žádné další skutečnosti, které by správnímu orgánu I. stupně nebyly známy z provedeného správního řízení. Naměřený výsledek dechové zkoušky nebyl podle žalovaného podkladem pro rozhodování o spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. b) přestupkového zákona. Čas měření a nemožnost vytištění výsledků dechové zkoušky byl již vysvětlen v podkladech pro zahájení správního řízení. Přístroj nebyl seřízen na letní čas a zásuvka ve vozidle byla nefunkční. Proto není rozpor v počátku, kontrole a době dýchnutí do přístroje. Podle žalovaného je nepochybné z protokolu ze dne 26.6.2008, že si žalobkyně byla vědoma naměření 0,98 promile podle svého vyjádření „řekli mě, co naměřili. Uvedli, že bylo naměřeno 0,9 promile, ale na přístroji mě výsledek neukázali.“ Žalovaný popřel, že by nedodržel všechny zásady činnosti správních orgánů.

Dne 26.5.2009 vydal soud bez nařízení jednání rozsudek č.j. 17Ca 67/2008-46, kterým zrušil jak rozhodnutí žalovaného ze dne 19.9.2008, tak i rozhodnutí M. ú. R. ze dne 18.7.2008 a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovanému uložil povinnost nahradit žalobkyni náklady řízení. V odůvodnění rozsudku soud mimo jiné vyslovil, že s účinností ode dne 1.1.2009 došlo ke změně hmotně právní úpravy (§16 odst.2 zákona č.379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů). K uvedené změně musel soud přihlédnout, neboť v opačném případě by nepochybně porušil zásadu retroaktivity ve prospěch pachatele, jak bylo vysvětleno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13.6.2008, č.j.As 9/2008-77 v obdobné věci. Žalovanému soud uložil, aby vzhledem k uvedené změně hmotně právní úpravy opatřil doklad potvrzující, že policisty použitý dechový analyzátor Dräger byl řádně ověřeným přístrojem.

Tento rozsudek napadl žalovaný odůvodněnou kasační stížností ze dne 23.6.2009.

Na základě uvedené kasační stížnosti vydal Nejvyšší správní soud dne 24.8.2010 pod č.j.5As 55/2009-82 rozsudek, jímž zrušil rozsudek soudu ze dne 26.5.2009, č.j. 17Ca 67/2008 - 46 a věc vrátil soudu k dalšímu řízení. V jeho odůvodnění kromě jiného vyslovil, že ani po

změně §16 odst.2 zákona o ochraně před návykovými látkami (zákonem č.274/2008 Sb.), tedy změnou podmínek, za nichž policista či jiná oprávněná osoba může vyzvat řidiče k podrobení se odbornému lékařskému vyšetření, zda řidič byl či nebyl ovlivněn alkoholem, nedošlo k zániku trestnosti jednání řidiče spočívajícího v odmítnutí podrobit se na výzvu policisty odbornému lékařskému vyšetření.

Stejnopis rozsudku Nejvyššího správního soudu byl doručen oběma účastníkům řízení. Na závěry v něm vyslovené soud plně odkazuje.

Nyní je věc u soudu vedena pod sp. zn. 17A 53/2010.

K vydání rozsudku nemusel soud nařizovat jednání, protože oba účastníci řízení (tj. žalobkyně i žalovaný) s takovým zákonným postupem vyslovili předem souhlas (§51 odst.1 s.ř.s.).

Ze správního spisu bylo zjištěno, že se žalobkyní bylo zahájeno řízení o přestupku přípisem M. ú. R. (dále pouze m. ú. nebo správní orgán) ze dne 6.6.2008, který převzala dne 11.6.2006. V rámci ústního jednání konaného dne 26.6.2008 byla žalobkyně vyslechnuta jako obviněná z přestupku. Rozhodnutím m.ú. ze dne 18.7.2008 byla žalobkyně uznána vinnou s tím, že z předložených důkazů měl správní orgán za prokázané, že žalobkyně řídila vozidlo a odmítla se podrobit lékařskému vyšetření poté, co se podrobila opakovaně dechové zkoušce a policista jí sdělil pozitivní výsledek. Dále správní orgán v rozhodnutí uvedl, že žalobkyně na výzvu policisty nepředložila ke kontrole řidičský průkaz (pozn. soudu: v rozhodnutí byla žalobkyně označena jako řidička nebo obviněná). V jejím jednání bylo m. ú. spatřováno porušení § 5 odst. 1 písm. f) a § 6 odst.9 zákona č. 361/2000 Sb. a naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 22 odst. 1 písm.d/, 1/ zákona č. 200/1990 Sb. Správní orgán uložil žalobkyni sankce podle § 22 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, v němž vznášela jednak námitky proti naměřeným hodnotám při dechové zkoušce a způsobu provedení dechové zkoušky, a dále nesouhlasila se skutečností, že se odmítla podrobit lékařskému vyšetření. Zopakovala, že se dobrovolně podrobila dechové zkoušce, avšak z jistých důvodů odmítla podepsat oznámení o přestupku.

Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 19.9.2008 žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí městského úřadu s odůvodněním, že pokud při první zkoušce přístroj nevykázal žádnou hodnotu a při druhé zkoušce vykázal hodnotu 0,98 promile, nelze přístroj hodnotit i jako nepřesný, jelikož při první zkoušce nevykázal přístroj žádnou hodnotu, tedy nikoliv hodnotu 0,0 promile alkoholu v dechu. Pokud není provedena dechová zkouška správně (např. analyzátozem neprojde dostatečné množství vzduchu), není vykázána žádná hodnota. Při druhé zkoušce naopak přístroj naměřil 0,98 promile alkoholu v krvi, což bylo dostatečně prokazující skutečností k tomu, aby na základě této orientační dechové zkoušky zasahující policisté vyzvali žalobkyni k lékařskému vyšetření. Jelikož se jedná o orientační dechovou zkoušku, není třeba potvrzovat výsledek měření třetí zkouškou, jelikož naměřený výsledek nemůže být podkladem pro rozhodování o spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. b/ přestupkového zákona. Tímto je až provedené lékařské vyšetření. Žalovaný dále označuje za účelové tvrzení žalobkyně, že nepodepsala oznámení o přestupku proto, že by formulář neobsahoval náležitosti její identity a výsledek provedené dechové zkoušky. Svůj názor žalovaný opřel zejména o skutečnost, že žalobkyně do oznámení současně sama vepsala větu „Dobrovolně jsem se podrobila dechové zkoušce.“ Takováto věta do nevyplněného

formuláře oznámení by podle žalovaného byla nestandartní. Žalovaný se v uvedeném rozhodnutí dále zabýval otázkou oprávněnosti podmíněného souhlasu s lékařskou prohlídkou vyrozuměním dětí. Žalovaný vycházel ze skutečnosti, že žalobkyně měla v úmyslu odjet za dětmi a následně se vrátit k lékařskému vyšetření a uvedl, že touto prolukou by došlo k újmě na možnosti zjištění a prokázání stavu věci, neboť lékařské vyšetření má charakter neodkladného úkonu a při pozdějším vyšetření by již nebylo možné objektivně zjistit množství alkoholu v krvi či moči. Na základě toho dospěl žalovaný k závěru, že žalobkyně se dopustila přestupku podle §22 odst. 1 písm. d/, l/ zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích.

Po takto provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba byla důvodná.

Napadené (právně existující) rozhodnutí žalovaného přezkoumal v mezích žalobních bodů. Neposuzoval závěr správních orgánů ohledně přestupku žalobkyně podle § 22 odst. 1 písm. l/ zákona č.200/1990 Sb., o přestupcích (dále pouze zákon o přestupcích), protože uvedený závěr žalobkyně nezpochybňovala (§ 75 odst.2 s.ř.s.).

V rámci vlastního řešení žaloby považuje soud za potřebné nejdříve uvést, že v dané věci se jednalo o problematiku přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích. Konkrétně šlo o přestupek podle § 22 odst. 1 písm. d/ zákona o přestupcích, ve kterém bylo uvedeno, že přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích se přes výzvu podle zvláštního právního předpisu odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyl ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou, ačkoliv takové vyšetření není spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví.

Zvláštním právním předpisem byl v této souvislosti zákon o silničním provozu. V jeho § 5 odst. 1 písm. f/ bylo stanoveno, že řidič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen podrobit se na výzvu policisty nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem.

Zvláštním právním předpisem byl míněn zákon č.379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů (dále jen zákon č.379/2005 Sb.). V jeho § 16 odst. 2 (pozn. soudu: ve znění účinném v době učinění policejní výzvy adresované žalobkyni, aby se podrobila lékařskému vyšetření na alkohol) bylo uvedeno, že odbornému vyšetření zjišťujícímu obsah alkoholu nebo jiných návykových látek včetně odběru biologického materiálu k jeho stanovení je povinna podrobit se osoba, která se požitím těchto látek uvedla do stavu, v němž bezprostředně ohrožuje sebe nebo jiné osoby, veřejný pořádek nebo majetek, dále osoba, u které je důvodné podezření, že přivodila jinému újmu na zdraví v souvislosti s požitím alkoholického nápoje nebo užitím jiné návykové látky.

Žalobkyně především namítala, že žalovaný porušil zákon č.500/2004 Sb., protože nezjistil skutečný stav věci, neseznámil se dostatečně s obsahem spisového materiálu a zjištěné důkazy hodnotil neobjektivně. Žalovaný nepochopil vyjádření žalobkyně ze dne 26.6.2008. Neprovedl žalobkyní navrhované důkazy. Svá tvrzení dále neověřil a rozhodl v neprospěch žalobkyně.

Tento žalobní bod byl důvodný.

Mezi účastníky řízení bylo nesporné, že žalobkyně dne 3.5.2008 asi ve 23.00 hodin řídila motorové vozidlo tovární značky F. RZ: . V obci D. byla kontrolována příslušníky

Policie České republiky (dále pouze policejní kontrola nebo policie či policisté). Podrobila se dechové zkoušce na alkohol. Na to policisté vyzvali žalobkyni, aby se podrobila lékařskému spojenímu s odběrem krve.

Stěžejní otázkou bylo zjištění, zda žalobkyně tuto výzvu policistů odmítla splnit.

Podle názoru soudu nebyl tento zákonný znak přestupku jednoznačně prokázán. Při jeho zjišťování vycházel žalovaný z podkladů policie opatřených před zahájením řízení o přestupku a z výpovědi žalobkyně učiněné před městským úřadem po zahájení přestupkového řízení.

V § 51 zákona o přestupcích je stanoveno, že není-li v tomto nebo jiném zákoně uvedeno jinak, vztahují se na řízení o přestupcích obecné předpisy o správním řízení.

V daném případě byl takovým předpisem zákon č.500/2004 Sb., správní řád (dále jen správní řád). Základní zásady činnosti správních orgánů jsou uvedeny v § 2 - § 8 tohoto zákona. V § 3 je uvedeno, že nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. V tomto ustanovení (tj. v § 2) je kromě jiného uvedeno, že správní orgán postupuje v souladu se zákony a ostatními právními předpisy a dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

Předmětný přestupek bylo možné projednat jen z úřední povinnosti (§ 67 odst.1 zákona o přestupcích).

V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena (§ 50 odst. 3 věta druhá správního řádu).

Důkazní břemeno k prokázání přestupku žalobkyni, tedy leželo na městském úřadu a v odvolacím řízení na žalovaném.

Podle § 73 odst. 2 zákona o přestupcích má obviněný z přestupku právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které jsou mu kladeny za vinu, a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhnout důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky.

Tato práva náležejí obviněnému po celou dobu řízení o přestupku. Zákon o přestupcích výslovně neomezuje jejich uplatňování na určité stádium řízení a takové omezení není možno dovodit ani z povahy věci. Obviněný v přestupkovém řízení totiž není povinen poskytovat správnímu orgánu při opatřování podkladů pro vydání rozhodnutí veškerou potřebnou součinnost, jak to od jiných subjektů správních řízení žádá § 50 odst. 2 správního řádu (srov. Vedral, A: Správní řád-komentář BOVA POLYGON, Praha 2006, výklad k § 50 odst.2, str. 334). Z toho nutno dovodit jak to, že může být procesně i zcela pasivní, tak to, že k procesní aktivitě se může rozhodnout i v pozdější fázi, a správní orgán se musí s touto jeho aktivitou (v podobě uplatňování nových tvrzení a navrhování nových důkazů) vypořádat. Je proto na obviněném, jako procesní strategii zvolí ke své obraně zvolí.

S těmito názory se soud ztotožňuje.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný považoval ke zjištění skutkového stavu za dostačující podklady policie a výpověď žalobkyně.

Soud zastává opačný názor.

Úřední záznam policistů zpracovaný prap.Z. I. a pprap.P. B., ze dne 4.5.2008, o průběhu a výsledku kontroly provedené dne 3.5.2008, ve 22.55 hod., v obci D., ve vozidle, jež řídila žalobkyně (včetně výsledku dechové zkoušky), však nemohl být považován za důkazní prostředek. Úřední záznam jako jednostranný úkon správního orgánu sám o sobě nemůže obstát (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 11.3.2004, sp. zn. II ÚS 788/02), a to ani v případě, že je doplněn doznáním samotného obviněného; ani doznání totiž nezbavuje správní orgán povinnosti zjistit takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). Pořízení úředních záznamů již ze své povahy nemůže samo o sobě naplnit požadavek na dostatečné zjištění skutkového stavu. V přestupkovém řízení správní orgán rozhoduje o vině přestupce a o trestu za přestupek; zkoumá se tu tedy oprávněnost obvinění v širším slova smyslu, jak je chápe čl. 6 odst.1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikována pod č. 209/1992 Sb.). Pro správní trestání platí obdobné principy jako pro trestání soudní, a v řízení o přestupku je namístě analogicky aplikovat pravidla stanovená trestním právem, pokud samotný předpis správního práva neřeší spornou otázku a analogie není k újmě účastníka řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16.4.2008, č.j.1As 27/2008-67 a ze dne 22.1.2009 a č.j.1As 96/2008-115, které jsou dostupné na www.nssoud.cz). V této souvislosti je třeba uvést, že úřední záznam je pouze jakási předběžná informace o věci, která slouží správnímu orgánu ke zvážení dalšího postupu.....dokazování nemůže spočívat pouze na úředních záznamech, je-li možné ve věci vyslechnout svědka (k tomu např.zčásti i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.6.2007, č.j.1As 16/2007-106, který byl uveřejněn na www.nssoud.cz).

Při ústním jednání konaném dne 26.6.2008 na městském úřadu (viz. protokol zn.: 4556/OD/08) žalobkyně tvrdila, že policistům sdělila, že s nimi na krev pojede, ale aby počkali až vyrozumí své děti. Na to policisté nepřistoupili, a tak s nimi na krev nejela. Takovou procesní obranu mohla žalobkyně v přestupkovém řízení samozřejmě zaujmout, ovšem její podmínka spočívající v tom, že se lékařskému vyšetření podrobí, až po vyrozumění svých dětí, nemůže mít podle názoru soudu naději na úspěch, protože informování svých dětí o povinnosti podrobit se lékařskému vyšetření není o jednáním v krajní nouzi.

Jednání v krajní nouzi by nebylo přestupkem (§2 odst.2 písm.b/zákona o přestupcích).

Tato tvrzení žalobkyně ale z výše popsaných důvodů nezbavovala městský úřad povinnost, aby zjistil stav věci, o němž by nebyly důvodné pochybnosti. Jinak řečeno, aby k průběhu a výsledku kontroly vyslechl jako svědky policisty prap. Z. I. a pprap. P. B.. O provádění těchto důkazů měla být žalobkyně předem vyrozuměna, měla jí být umožněna účast na nich a zajištěno právo klást svědkům otázky (k tomu např.zčásti i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.6.2007, č.j.1As 16/2007-106, který je dostupný na www.nssoud.cz).

Svědecké výpovědi kontrolujících policistů nemohly být nahrazeny výše popsaným úředním policejním záznamem ani policejním oznámením ze dne 3.5.2008 o předstupu žalobkyně.

M. ú. tedy nezjistil řádně nezjistil skutkový stav věci. Žalovaný nezajistil nápravu v odvolacím řízení, a tak i toto řízení je zatíženo stejnou vadou.

Toto porušení ustanovení o řízení bylo natolik podstatné povahy, že mohlo mít na vliv na rozhodnutí ve věci – na to, zda se žalobkyně dopustila předmětného přestupku či nikoli.

Ohledně namítaného porušení čl. 2 odst.3 Ústavy České republiky a čl. 2 odst.2 Listiny základních práv a svobod, v nichž je stanoveno, že státní moc lze uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon, je třeba konstatovat, že oba správní orgány toto ustanovení porušily. Vyslovený závěr vyplývá z toho, že stav věci ohledně přestupku podle § 22 odst.1 písm.d/ zákona o přestupcích nebyl bez důvodných pochybností.

Pokud jde o důkazní návrhy žalobkyně uvedené v jejím odvolání ze dne 1.8. 2008 vůči rozhodnutí m.ú., a to svědeckými výpověďmi jejích spolujezdců ze dne 3.5.2008 R. Š. a K. P, mohla je žalobkyně v rámci své procesní obrany vznést až v odvolacím řízení, jak bylo v obecné rovině již řečeno v předchozí části rozsudku.

Žalovaný tyto důkazní návrhy žalobkyně neprovedl pro nadbytečnost a argumentoval § 82 odst.4 správního řádu, v němž je stanoveno, že k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve.

K tomu, co již bylo uvedeno k procesním právům obviněného z přestupku, soud ještě připomíná, že se zcela ztotožňuje s názorem Nejvyššího správního soudu na to (v jiné věci), že citovaný § 82 odst.4 správního řádu nedopadá na řízení o přestupcích (srov..zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.1.2009, č.j. 1As 96/2008-155, který je dostupný na www.nssoud.cz).

Soud ale dodává, že bylo na žalovaném, aby poté, co by byly provedeny svědecké výpovědi kontrolujících policistů zvážil, zda těmito důkazním návrhům vyhoví či nikoli. Jinak řečeno, zda byly okolnosti domnělého přestupku postaveny najisto i bez provedení těchto důkazních návrhů žalobkyně.

Žalobkyně dále namítala, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně nevypořádal s faktem, že záznam o výsledku dechové zkoušky, jež by potvrzoval přítomnost alkoholu v dechu žalobkyně, nebyl policisty předložen přímo na místě. Rovněž poukazovala na to, že v oznámení o přestupku je uvedeno, že dechová zkouška byla provedena dne 3.5.2008 ve 23.05 hodin. V protokolu o dechové zkoušce č.140 provedené přístrojem Dräger s naměřeným výsledkem 0,98 promile je uveden čas dechové zkoušky 22.09 hodin dne 3.5.2008.

Tento žalobní bod nebyl důvodný.

Žalobkyně nezpochybňovala, že v rámci kontroly dne 3.5.2008 u ní provedli policisté dechovou zkoušku na alkohol.

Podle §50 odst.2 správního řádu opatřuje podklady pro vydání rozhodnutí správní orgán. K provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy (§ 51 odst. 1 správního řádu).

Ve výpovědi učiněné před městským úřadem ze dne 26.6.2008 (viz. protokol o ústním jednání) žalobkyně kromě jiného sdělila, že při kontrole policistům uvedla, že předmětný den žádný alkoholický nápoj nepila. Podrobila se dechové zkoušce, při které nebylo nic zjištěno. Policisté jí poté vyzvali k opakování dechové zkoušky. Žalobkyně se jí podrobila. Policisté jí řekli, co naměřili - 0,9 promile, avšak přístroj jí neukázali.

Je tedy patrné, že žalobkyně byla seznámena s výsledkem dechové zkoušky na alkohol. Tomu ostatně odpovídá zjištění městského úřadu. Ze správního spisu totiž vyplývá, že po provedení dechové zkoušky u žalobkyně nebyl výsledek zkoušky (č.140) v důsledku technické poruchy tiskárny umístěné v policejním autě vytištěn přímo na místě kontroly, ale později. Policisté však na místě kontroly žalobkyně pořídili dvě barevné fotografie přední strany použitého přístroje Dräger, na kterých je zřetelně vidět výsledek dechové zkoušky (0,98 promile), jak ostatně bylo ve uvedeno v odstavci 3 odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného. Fotografie jsou součástí správního spisu. Dechový přístroj Dräger, jež policie použila při kontrole žalobkyně, nebyl ještě seřízen na letní čas, a tudíž vykázal dobu měření o jednu hodinu méně, než byl skutečný stav. Tato okolnost ale neměla žádný vliv na výsledek dechové zkoušky (0,98 promile).

Z toho bylo nyní uvedeno podle názoru soudu vyplývá, že městský úřad v přestupkovém řízení prokázal, že provedenou orientační zkouškou byl v dechu žalobkyně zjištěn alkohol v hodnotě 0,9 promile.

V této souvislosti považuje soud za vhodné ještě uvést, že v posuzovaném přestupkovém řízení sice neleželo na žalobkyni důkazní břemeno (jak bylo v předchozí části rozsudku již konstatováno), avšak žalobkyni nic nebránilo v tom, aby v oznámení policie ze dne 3.5.2008 o přestupku zaujala obranu k tomuto zjištění policie. Žalobkyně však v uvedené listině (i podle svého vyjádření při ústním jednání konaném před městským úřadem dne 26.6.2008 – viz. protokol) pouze uvedla že se dobrovolně podrobila dechové zkoušce a oznámení ani nepodepsala.

Soud shledal žalobu za důvodnou, a proto napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení spočívající v podstatném porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Soud zároveň zrušil i rozhodnutí m. ú. vzhledem k tomu, že bylo zatíženo stejnou vadou. V souladu se zákonem soud vyslovil, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému (§ 78 odst.1,3,4, § 76 odst.1 písm.c/ s.ř.s – výrok I. rozsudku). Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst.5 s.ř.s.).

Žalobkyně měla ve věci plný procesní úspěch, a proto jí soud přiznal v souladu s § 60 odst.1 a § 57 s.ř.s. právo náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2.000 Kč a dále v odměně advokáta za 3 úkony právní služby, a to za 1 úkon (převzetí věci) právní služby podle §11 odst.1 písm.a/ a dva úkony (sepsání žaloby a vyjádření ke kasační stížnosti) podle §11 odst.1 písm.d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu. Podle § 9 odst.3 písm.f/ a § 7 bod 5 advokátního tarifu činí sazba za 1 úkon právních služeb ve věcech žalob podle s.ř.s. částku 2.100 Kč, tj. 6.300 Kč za 3 úkony právní služby. Podle § 13 odst.3 advokátního tarifu má advokát za 1 úkon právní služby nárok na paušální náhradu 300 Kč. Advokát učinil ve věci 3 úkony, a proto mu náleží paušální náhrada 900 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je advokát, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající této dani. Částka daně

vypočtená podle § 37 písm.a/ a § 47 odst.3 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, činí částku 1.368 Kč (19% z částky 7.200 Kč, tj. 6.300 Kč + 900 Kč). Náklady řízení žalobkyně tedy byly ve výši 10.568 Kč (2.000 Kč + 6.300 Kč + 900 Kč + 1.368 Kč). Lhůtu k plnění určil soud podle §160 odst.1 o.s.s za použití §64 s.ř.s. Místo plnění určil soud v souladu s § 149 odst.1 o.s.ř. k za použití 64 s.ř.s.(výrok II. rozsudku).

Soud připustil podání kasační stížnosti vůči tomuto rozsudku, i když ve věci již rozhodoval Nejvyšší správní soud, který však svým rozsudkem jen vyslovil, že ve věci nedošlo k zániku trestnosti jednání řidičky spočívajícího v odmítnutí podrobit se na výzvu policisty odbornému lékařskému vyšetření.Uvedený závěr soud v nynějším rozsudku respektoval, a proto nemůže účastníkům řízení odejímat právní možnost podání kasační stížnosti, neboť teprve tímto rozsudkem bylo rozhodováno o žalobních bodech žalobkyně.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Plzni ve dvou písemných vyhotoveních. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Nejvyššího správního soudu (**§102, §106 odst. 2,4 s.ř.s.**).

Důvody kasační stížnosti jsou taxativně stanoveny v **§103 odst. 1 s.ř.s.**

Kasační stížnost směřující jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu je nepřipustná (**§104 odst. 2 s.ř.s.**).

Kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v **§103 s.ř.s.**, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl (**§104 odst. 4 s.ř.s.**).

Stěžovatel musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (**§105 odst. 2 s.ř.s.**).

Stěžovateli vzniká podáním kasační stížnosti poplatková povinnost ve výši 3.000 Kč (§ 2 odst. 2 písm. d/, § 4 odst. 1 písm. d/, § 5 zákona č. 549/1991 Sb. o soudních poplatcích a položka 15 sazebníku soudních poplatků, který tvoří přílohu k tomuto zákonu).

V Plzni dne 27. září 2010

JUDr. Zdeněk Pivoňka
samosoudce